

отъ червенъ атлазъ. Надъ челото си превърза сърмена мрежа. Огледа се. И сърдцето ѝ заби въ смутъ и тревога. Какво ставаше съ нея. Тя сама не се разбираше. Струваше ѝ се каточели е болна. Гладътъ и сънътъ бѣгаха отъ нея. А понѣкога се чувствуваше тѣй морна и премалняла, едва ѝ стигаха сили да стане и се облѣче. Други пѣтъ, наопаки, избликъ на палавостъ и смѣхъ изпълваха съ горещо нетърпение кръвта ѝ, тя се луташе изъ градината, препускаше съ коня си изъ сѣнчеститѣ пѣтеки, обучаваше крагуитѣ и загаритѣ си.

Ето и сега. Тя чакаше съ нетърпение зова на Ожие, който трѣбваше да съобщи, че коньтъ ѝ е оседналъ. За последенъ пѣтъ тя надникна въ огледалото си отъ излъскана стомана. Стори ѝ се, че е хубава. Руменина избликна по бледото ѝ златисто лице. Като не знаеше вече какъ да запълни още нѣколкото мига очакване, тя промѣни още веднажъ новитѣ си жълти ботушки съ старитѣ, отъ червена Кордованска кожа, които ѝ стояха по-добре.

Нѣкой тихо потропа на вратата.

Мария изтича. Отвори. На прага стоеше прислужницата на госпожа Теодора.

— Госпожата вика царкинята да слѣзе долу.

Момичето сви вежди. Ами ако я забавѣха? Тя прибра политѣ си съ две рѣце и бързо заслиза по стълбитѣ.

Майката на царя седѣше предъ разгърнати платове и кожи, предъ сандѣчета съ скѣпоценности. Премѣташе ги презъ рѣце, поглеждаше ги съ опитна дланъ. Край нея бѣ застаналъ почтително тъмноликъ мъжъ, съ пѣстра чалма на главата и широки, кѣси, надиплени шалвари.

Госпожа Теодора дигна глава. Изгледа момичето. И дълго не можа да продума отъ удивление. Сякашъ за пръвъ пѣтъ го виждаше.

Тѣнката, мършавичка девойка внезапно бѣ разцвѣтѣла като росенъ трандафилъ. За нѣколко месеца само тя се бѣ преобразила. Лицето ѝ се бѣ избистрило, въ тѣнка, матовозлатиста бледностъ. Само по бузитѣ ѝ аленѣеше лекъ ирасковенъ лѣхъ. Очитѣ ѝ, засѣнени съ дълги, кестенява мигли искрѣха ту зеленикави, ту яносини, като скѣпли,